ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΚΑΤΑ ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

# ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 13ης Μαρτίου 1992 *

Στην υπόθεση C-43/90,

**Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων,** εκπροσωπούμενη από τον Ingolf Pernice, νομικό σύμβουλο, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

**Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας,** εκπροσωπούμενης από τους Ernst Röder και Joachim Karl, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την πρεσβεία της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, 20-22, avenue Émile Reuter,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ, επειδή δεν μετέφερε ορθώς στο εσωτερικό της δίκαιο και δεν εφαρμόζει ορθώς τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 23, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/831/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 1979, που τροποποιεί για έκτη φορά την οδηγία 67/548/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινομήσεως, συσκευασίας και επισημάνσεως των επικινδύνων ουσιών,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, F. Grévisse και P. J. G. Kapteyn, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, K. N. Κακούρη, J. C. Moitinho de Almeida, M. Díez de Velasco, M. Zuleeg και J. L. Murray, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: M. Darmon
γραμματέας: J. A. Pompe, βοηθός γραμματέας,

λαμβάνοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τους εκπροσώπους των διαδίκων, οι οποίοι αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 8ης Οκτωβρίου 1991,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 5ης Νοεμβρίου 1991,

εκδίδει την ακόλουθη

**Απόφαση**

1 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 15 Φεβρουαρίου 1990, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ, επειδή δεν μετέφερε ορθώς στο εσωτερικό της δίκαιο και δεν εφαρμόζει ορθώς τις διατάξεις του άρθρου 5, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 23, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/831/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Σεπτεμβρίου 1979, που τροποποιεί για έκτη φορά την οδηγία 67/548/ΕΟΚ περί προσεγγίσεως των νομοθετικών, κανονιστικών και διοικητικών διατάξεων περί ταξινομήσεως, συσκευασίας και επισημάνσεως των επικινδύνων ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/009, σ. 13).

2 Η παράβαση που προσάπτεται στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας αφορά ουσιωδώς δύο σημεία.

3 Πρώτον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι η γερμανική κανονιστική απόφαση περί των επικινδύνων ουσιών, της 26ης Αυγούστου 1986 (BGBl. I, σ. 1470), όπως έχει τροποποιηθεί, επιβάλλει για ολόκληρη σειρά «παλαιών» ουσιών που εισήχθησαν στην αγορά πριν από τις 18 Σεπτεμβρίου 1981, ειδικές υποχρεώσεις ως προς την επισήμανση, ενώ, κατά το άρθρο 5, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της προπαρατεθείσας οδηγίας 79/831 του Συμβουλίου, οι ουσίες αυτές πρέπει να επισημαίνονται από τον παρασκευαστή με δική του ευθύνη.

4 Δεύτερον, η Επιτροπή θεωρεί ότι υπάρχει επίσης παράβαση όσον αφορά ορισμένες καρκινογόνες ουσίες, ως προς τις οποίες η Γερμανική Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι, εφαρμόζοντας τη διαδικασία του άρθρου 23, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/831, πληροφόρησε την Επιτροπή ότι είχε λάβει προσωρινώς μέτρα που αφορούν την επισήμανσή τους. Η προβαλλόμενη παράβαση έγκειται στο γεγονός: α) ότι δεν είχε γίνει επίσημη ανακοίνωση των εν λόγω ουσιών κατά την έννοια της οικείας διατάξεως και β) η επίδικη γερμανική ρύθμιση δεν αναφερόταν ρητώς στον προσωρινό χαρακτήρα του εθνικού μέτρου.

**Ως προς το πρώτο σημείο**

5 Πρέπει να παρατηρηθεί ότι, προκειμένου να οριοθετηθεί η έκταση του πρώτου σημείου των αιτιάσεων, είναι ανάγκη να είναι γνωστός επακριβώς ο κατάλογος των ουσιών ως προς τις οποίες η Επιτροπή θεωρεί ότι η ειδική υποχρέωση επισημάνσεως, την οποία επιβάλλει η επίμαχη γερμανική νομοθεσία, αντιβαίνει στο άρθρο 5, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο, της οδηγίας 79/831.

6 Το δικόγραφο της προσφυγής, όχι μόνο δεν περιέχει τέτοιο κατάλογο, αλλά παραπέμπει κατ' επανάληψη άλλοτε στο έγγραφο οχλήσεως και στην αιτιολογημένη γνώμη και άλλοτε σ' ένα μόνο από τα δύο αυτά έγγραφα, για να καταλήξει ότι, «κατά συνέπεια, κακώς η κανονιστική απόφαση περί των επικινδύνων ουσιών απαιτεί ιδιαίτερη επισήμανση για όλες τις ουσίες που αναφέρονται στα σημεία 3 έως 5 του εγγράφου

οχλήσεως καθώς και στα σημεία 5 έως 8 και 11 του δευτέρου μέρους της αιτιολογημένης γνώμης».

7 Βάσει των άρθρων 19 του Οργανισμού ΕΟΚ του Δικαστηρίου και 38, παράγραφος 1, στοιχεία γ και δ, του Κανονισμού Διαδικασίας, το δικόγραφο της προσφυγής που ασκείται ενώπιον του Δικαστηρίου πρέπει να περιέχει, μεταξύ άλλων, το αντικείμενο της διαφοράς, τα αιτήματα του προσφεύγοντος και συνοπτική έκθεση των ισχυρισμών των οποίων γίνεται επίκληση.

8 Όπως έκρινε το Δικαστήριο με την απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 1990, C-347/88, Επιτροπή κατά Ελληνικής Δημοκρατίας (Συλλογή 1990, σ. I-4747, σκέψεις 26 έως 30), το δικόγραφο της προσφυγής δεν πληροί τον όρο αυτό, αν δεν διατυπώνονται σ' αυτό επακριβώς οι αιτιάσεις της Επιτροπής, αλλά εμφανίζονται μόνο υπό μορφή παραπομπής σε «όλους τους λόγους που αναφέρονται στο έγγραφο οχλήσεως και στην αιτιολογημένη γνώμη».

9 Συνεπώς, η προσφυγή είναι απαράδεκτη ως προς το πρώτο σημείο το οποίο αφορούν οι αιτιάσεις της Επιτροπής.

**Ως προς το δεύτερο σημείο**

10 Όσον αφορά το δεύτερο σημείο των ισχυρισμών της Επιτροπής, η Γερμανική Κυβέρνηση ναι μεν αναγνωρίζει ότι είχε επιβάλει προσωρινώς ιδιαίτερη επισήμανση για ορισμένες ουσίες που θεωρούνται καρκινογόνες σε εθνικό επίπεδο, ισχυρίζεται όμως ότι κίνησε συναφώς τη διαδικασία του άρθρου 23, παράγραφος 1, της οδηγίας 79/831, κοινοποιώντας στην Επιτροπή, στις 14 Ιουλίου 1989 και στις 29 Αυγούστου 1989, δύο καταλόγους που περιελάμβαναν αντιστοίχως 21 και 42 ουσίες.

11 Η Επιτροπή, ενώ δέχεται ότι έλαβε τις δύο προμνημονευθείσες κοινοποιήσεις, υποστηρίζει ότι η διαδικασία που προβλέπει η επίμαχη διάταξη δεν εφαρμόστηκε ορθώς λόγω του ότι, πρώτον, δεν έλαβε επισήμως την κοινοποίηση της 29ης Αυγούστου 1989, και,

δεύτερον, η επίμαχη γερμανική ρύθμιση δεν έκανε ρητή μνεία του προσωρινού χαρακτήρα των επιδίκων εθνικών μέτρων.

12 Το πρώτο επιχείρημα το οποίο προβάλλει η Επιτροπή δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Πράγματι, η επίμαχη κοινοτική διάταξη δεν θέτει καμιά ιδιαίτερη προϋπόθεση ως προς τον τύπο και προβλέπει μόνο το καθήκον του οικείου κράτους μέλους να ενημερώσει αμέσως την Επιτροπή και τα άλλα κράτη μέλη για τα προσωρινώς ληφθέντα εθνικά μέτρα.

13 Το δεύτερο επιχείρημα, που αφορά την έλλειψη ρητής μνείας, στην προσβαλλόμενη ρύθμιση, του προσωρινού της χαρακτήρα, διαπιστώνεται ότι δεν είναι βάσιμο. Πράγματι, το άρθρο 23 της οδηγίας 79/831 δεν επιβάλλει τέτοια υποχρέωση ούτε ρητώς ούτε σιωπηρώς. Άλλωστε, ακόμη και αν η εθνική ρύθμιση περιλάμβανε τέτοια μνεία, η μνεία αυτή θα ήταν αλυσιτελής, δεδομένου ότι ο προσωρινός χαρακτήρας τέτοιων μέτρων διασφαλίσεως είναι εγγενής στη διαδικασία που καθιερώνει η επίμαχη διάταξη και ότι η διάρκεια της ισχύος της εξαρτάται από την επιμέλεια της Επιτροπής, επιφορτισμένης με την εφαρμογή αυτής της διαδικασίας.

14 Πρέπει, ως εκ τούτου, να απορριφθεί η προσφυγή ως εν μέρει απαράδεκτη και εν μέρει αβάσιμη.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

15 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Επειδή η Επιτροπή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

**1) Απορρίπτει την προσφυγή.**

**2) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.**

Due Grévisse Kapteyn Mancini

Κακούρης Moitinho de Almeida Díez de Velasco Zuleeg Murray

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Μαρτίου 1992.

Ο Γραμματέας
J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος
O. Due